

Rețetă sigură pentru dezastru denominațional

22 iunie 2004

Gili Cârstea

Deoarece Scriptura folosește aproape exclusiv limbajul pedepsirii pentru păcat ca soluție împotriva generalizării fărădelegii, ani de zile poporul nostru a crezut că aceasta este calea sigură a neprihănirii. Mânia divină a fost considerată a fi cea mai bună stavilă împotriva anarhiei religioase. Frica de pedeapsă a fost panaceul universal pentru un popor supus și obedient, iar ascultarea prin constrângere a fost practică pe scară largă în poporul nostru, din cele mai vechi timpuri și până astăzi. Aceasta în timp ce Dumnezeu continua să strige: „Poporul Meu nu Mă cunoaște.”

Dar Dumnezeu nu ne-a lăsat în beznă la acest subiect. Din când în când, atunci când reușea să deschidă mintea vreunui serv al Său, limbajul este complet diferit. El identifică boala teribilă care a lovit pe Israel, constată că ea este de nevindecă, dar spune că motivele pentru o asemenea stare se află în altă parte, nicidecum în mânia sau pedeapsa divină. Un bun exemplu este 2 Cronici 36:14, unde Dumnezeu spune că „toate căpeteniile preoților și poporul au înmulțit și ei fărădelegile, după toate urâciunile neamurilor; și au pângărit Casa Domnului pe care o sfințise El în Ierusalim.”

Nu pedeapsa lui Dumnezeu a împins poporul să imite urâciunile neamurilor. Nu mânia Lui i-a stimulat să spurce locul sfânt cu exerciții spirituale copiate de la păgâni. Au făcut toate acestea în căutarea unei spiritualități mai înalte, pe care Dumnezeul lui Israel, uitat în magazia prăfuită a istoriei, nu le-o putea oferi. Baal a părut mereu mai plăcut, mai sofisticat, mai rafinat și mai îmbietor, deoarece el operează mereu la nivelul sentimentelor. Sentimente care, vai, au în acest popor o putere de vrajă.

Neglijat și batjocorit, schimbat atât de ușor cu Baal, Dumnezeu a continuat să-i urmărească și să-i copleșească în dragostea Lui mistuitoare. El „a dat din vreme mesagerilor Săi însărcinarea să-i înștiințeze, căci voia să cruțe pe poporul Său și locașul Său” (2 Cronici 36:15).

Mesagerii aceștia au avut cea mai teribilă misiune încredințată unor oameni. Nu este nici ușor și nici sigur să spui sfântului popor al lui Dumnezeu că se închină la baali. Orbirea laodiceană a fost mereu mortală pentru mesagerii Domnului. Raportul continuă: „Dar ei și-au bătut joc de trimeșii lui Dumnezeu, Ie-au nesocotit cuvintele, și au râs de proorocii Lui, până când mânia Domnului împotriva poporului Său a ajuns fără leac.”

Cum este posibil ca poporul ales, obiectul iubirii și grijii lui Dumnezeu de pe pământ, un popor pus deoparte pentru a lumina pământul, floarea națiunilor, să-și bată joc de trimeșii lui

Dumnezeu? Cum se poate ca oameni de vază ai unui asemenea popor să nesocotească cuvintele lui Dumnezeu și să râdă de proorocii Lui? De ce nu aveau acești mesageri o legitimație divină, o banderolă cerească, o stea în frunte, spre a nu se ajunge la o asemenea confuzie?

După ani de „înmulțit fărădelegea,” de „pângărit Casa Domnului” și de „batjocorit solii,” o schimbare fatală s-a produs cu ei, iar diagnosticul este înfiorător: „Așa vorbește Domnul: ‘Lovitura ta este de nevindecat, și rana ta este usturătoare. Nici unul nu-ți apără pricina, ca să-ți lege rana; nu-i nici un leac, nici un mijloc de vindecare!’” (Ieremia 30:12.13). Operația aceasta de înmulțit fărădelegea, asociată cu batjocorirea solilor, face inoperantă și cea mai formidabilă intervenție vindecătoare din univers: Dragostea divină. Pentru o asemenea rană nu există leac, nu există mijloc de vindecare.

Iar noi, după atâta istorie, cu toate exemplele pe masă, spunem că asemenea consecințe devastatoare vin din mânia sau pedeapsa lui Dumnezeu. Și continuăm să râdem de solii care ne spun că ne pedepsim singuri. Aceasta este o rețetă sigură pentru dezastru denominațional.
